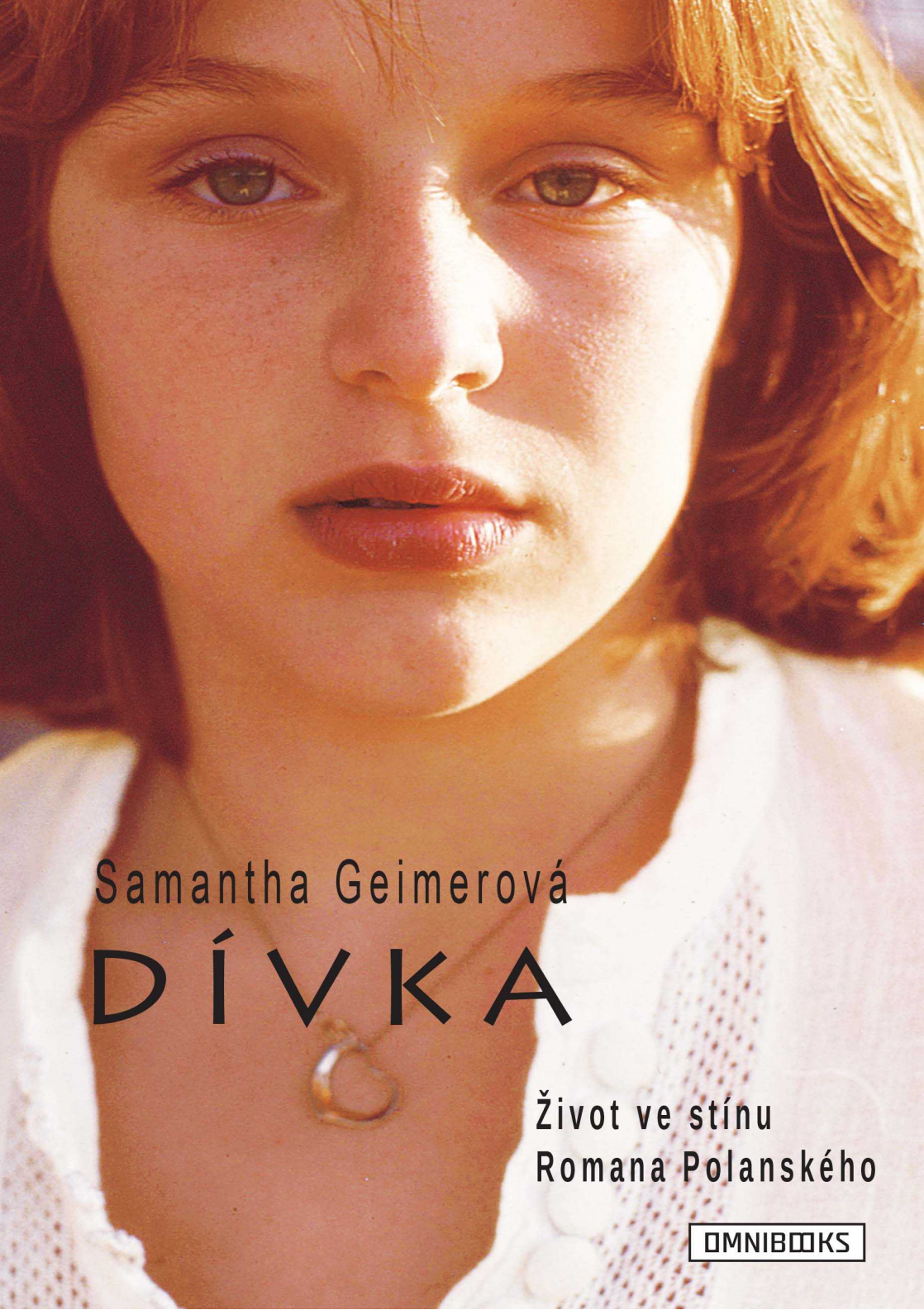

Samantha Geimerová

DÍVKA

Život ve stínu
Romana Polanského

OMNIBOOKS

Vyšlo v Atria Books, divizi Simon & Schuster, Inc.

Copyright © 2013 by Samantha Geimer
Afterword copyright © 2013 by Lawrence Silver
Translation © 2014 Vlastimil Dominik
ISBN 978-80-87788-34-9

Samantha Geimerová

Lawrence Silver

Judith Newmanová

DÍVKA

Život ve stínu Romana Polanského

OMNIBOOKS

2014

Víte, pane Gittesi, většina lidí se nikdy
nedostala do takové situace,
aby v určitou chvíli, na určitém místě…
byli schopni čehokoliv.

JOHN HUSTON K JACKU NICHOLSONOVI
VE FILMU ROMANA POLANSKÉHO
Čínská čtvrť

PŘEDMLUVA

Ne. Ani za prase. Nemůžu to udělat znovu.

Estes Park, Colorado, 27. září 2009. Chladný vzduch, sníh na vrcholcích hor, listy skořicovníků a zlatavá barva – něco tak odlišného od božské jednotvárnosti počasí u nás na Havaji. S manželem jsem byla na dlouho očekávané dovolené na pevnině, abychom oslavili narozeniny v rodině, chytali pstruhy a pozorovali jeleny v říji. Cítili jsme se obzvlášť slavnostně. Dave odešel v 6 hodin ráno z našeho hotelu na ryby. Vděčně jsem se zase zakutala do postele. Ve čtvrt na devět zazvonil telefon.

Byla to moje kamarádka Dawn. Vždycky o mě pečovala. „Musím ti něco říct, tak se prober a dávej pozor," řekla. Byla jsem okamžitě bdělá. Věděla jsem, že se jí přihodilo něco špatného. Sebrala jsem odvahu.

„Zatkli Romana Polanského."

Proboha. To nebyla špatná zpráva pro ni. Byla to špatná zpráva pro *mě*.

„Sam? Slyšela jsi, co jsem říkala?"

Když jsem naštvaná, tak sprostě nadávám. Nemohu si pomoci. Stává se ze mě čtrnáctiletý kluk. „Do prdele, do prdele, do prdele, *to je průser*."

„Zatkli ho ve Švýcarsku," řekla Dawn. „Právě jsem to slyšela ve zprávách."

Nevolnost, panika. Potřebuji svou rodinu. Potřebuji svou matku. Potřebuji Xanax.

Toto je zpráva CNN:

Švýcarská policie v neděli oznámila, že ve Švýcarsku byl na základě několik desítek let starého zatykače kvůli obvinění ze sexuálního deliktu spáchaného v Kalifornii uvězněn Oscary oceněný režisér Roman Polanski.

Polanski, 76 let, byl v sobotu při pokusu přicestovat do Švýcarska vzat do vazby, sdělila policie v Curychu. Mluvčí švýcarského ministerstva prohlásil, že Polanski byl zatčen při příletu na letiště.

Žil několik desítek let ve Francii, aby se v případě vstupu do Spojených států vyhnul uvěznění a v roce 2003 se odmítl osobně dostavit k převzetí ceny Filmové akademie za nejlepší režii ve filmu „Pianista".

Režisér přiznal v roce 1977 svou vinu v jediném bodu obžaloby, že měl nezákonný pohlavní styk s nezletilou třináctiletou dívkou. Ale před vynesením rozsudku ze Spojených států uprchl a americké úřady na něj vydaly v roce 1978 zatykač.

Problém je v tom, že se tahle zpráva nezmiňuje o šílenství, které jeho odletu předcházelo – mimořádně egocentrický soudce, ohromná nejistota ohledně rozsudku, případ, který se neodehrával v soudní síni, ale v médiích.

A je zde ještě jeden problém – uvěznění Romana Polanského bylo v jistém smyslu i mým uvězněním. Protože tou třináctiletou dívkou jsem já.

Můžete si říct, *proboha, vždyť je to všechno strašně stará historie*. Koneckonců, je rok 2013; jemu je osmdesát a mně padesát let. Je jedním z nejoslavovanějších režisérů na světě. Já mám skvělého manžela, nádherné děti, báječný život. Co mají v tuto chvíli jeho problémy společného se mnou?

No, nic. A všechno.

Nazvat případ znásilnění, kterého se měl dopustit Roman Polanski, cirkusem, je jenom mírné přehánění. Pro média se až do procesu s O. J. Simpsonem v roce 1995 nemohlo nic vyrovnat jeho opojné kombinaci sexu, proslulosti a nemravnosti. Úplně

každý, kdo zažil tuto nechutnou kapitolu v historii Hollywoodu nebo o ní četl, měl na slavného režiséra a dívku, kterou podle obžaloby omámil drogami, prováděl s ní úchylné sexuální praktiky a znásilnil ji – tedy mě – nějaký názor.

Pohledy lidí na případ Polanského vypadají nějak takto: byl to odporný pedofil a díky své popularitě mohl uniknout před spravedlností. Nebo: byl to problémový člověk, který kvůli svým hrozným zážitkům v dětství nedokázal rozeznat rozdíl mezi dítětem a mladou ženou. Případně: ne, vždyť ona to byla mazaná Lolita. Nebo možná ten nejobvyklejší: ona byla váhavou, ale nakonec ochotnou aktérkou v šílených ambicích své matky, která chtěla mít ze své dcerušky filmovou hvězdu.

Kdo byl predátorem? A kdo byl kořistí? Podezřelí jsme byli všichni - byl Roman sexuální násilník? Narafičila to moje matka tak, aby mohla slavného režiséra vydírat a použila svoji dceru jako návnadu? Objevovaly se stále nové argumenty. Možná jediným člověkem, který tu dobu prožíval a nijak podstatně nepřispěl svým dílem k debatám o tom zločinu a jeho dozvukům jsem byla já. Proto jsem si pomyslela, že by vylíčení mého příběhu mohlo být dobrým nápadem.

Ale tyhle úvahy mi přišly na mysl až několik měsíců po Polanského uvěznění. Ten den jsem byla v úplně zvláštním rozpoložení. Říkala jsem si: tak se teď rozluč s klidem; vítejte mediální noční můry. Protože jsem věděla, že kdykoliv bude ve zprávách něco o Polanském, budu v nich také já.

No řekněte sami; líbilo by se vám, kdyby se o té nejšílenější věci, která se vám v dospívání přihodila, mluvilo pořád dokola v televizi a pak se rozebírala na všech možných blozích?

Jasně, taky si myslím, že ne.

Zavolala jsem domů a řekla svým synům, aby odpojili telefon – za prvních pár hodin tam bylo už třicet vzkazů a během několika dalších dnů by jimi byl můj advokát Lawrence Silver úplně zaplavený. Tak jak jsem se děsila každé zmínky o Romanovi Polanském ve zprávách, vůbec jsem si nedokázala představit, že by hlad

po tomhle příběhu přivedl novináře až do Kauai. K mým dveřím. Moji synové se stali vězni ve svém vlastním domě. Fotografové hlídali prostor před mým pozemkem. Seděli v autech, čekali a popíjeli zvětralou kávu. Jakpak teď ta znásilněná holka vypadá? Je tlustá, hubená, pěkná, vrásčitá? Představte si, jaké měli moji synové, kterým bylo tehdy sedmnáct, jedenadvacet a sedmadvacet, potěšení z úvah, proč jejich máma vyvolává takovou pozornost. Nikdo rád nemyslí na to, jak někdo jejich mámu líbal, a už vůbec ne za takových okolností.

Jakmile jsem to uslyšela, zavolala jsem Davemu: „Z rybaření bohužel nic nebude. Máme problémy. *Hned* se vrať.“ Také jsem zatelefonovala mámě, která byla u mé tety, jež bydlela na naší trase směrem domů. „Co provedl teď?“ ptala se. Vůbec ji nenapadlo, že by to uvěznění mohlo po dvaatřiceti letech nějak souviset se *mnou*.

Vydali jsme se do Denveru a přespali jsme v hotelu blízko letiště. O Romanově zatčení se psalo ve všech novinách a zpráva běžela na proužcích na zpravodajských kanálech. Ve foyeru byla moje tvář na obrazovkách všech televizorů v baru. „Všichni zírají,“ zašeptal Dave. Skutečně? Nevím. Možná to byla jenom jeho představivost. Měla jsem pořád sklopenou hlavu. Ale recepční si všimla mé fotografie v denverských novinách a vyměnila nám pokoj, abychom byli na bezpečnějším poschodí. Byla jsem tomu hotelu velice vděčná, protože to bylo na dalších několik týdnů naposledy, kdy jsem měla klid.

Na havajském letišti nás očekával houf fotografů. Jak mohli vůbec vědět, jakou linkou přiletím? Myslím, že ve všech leteckých společnostech jsou špiclové. Bylo to nepříjemné, ale rychle to skončilo. Ovšem s Davem jsme neměli na vybranou – nemohla jsem jít domů a narazit na paparazzie. Tu noc jsme přespali v mé kanceláři. Po několika dnech vyšel článek, kde se psalo, že jsem „zjevně naštvaná a vypadám unaveně a ztrhaně“. Spíš vyčerpaně a rozzuřeně.

Když jsem se odvážila jít domů, většina šmíráků a bulvárních

fotografů táboření před mými dveřmi nevrle vzdala. Musela jsem to svěřit svým synům; pomohli mi. Sledovali auta parkující před domem a křičeli na každého, kdo sem přicházel očumovat. Můj syn Alex dokonce vyšel ven a neustále fotografoval jednoho z fotografů, dokud neodešel. Museli rozmlouvat svým přátelům, aby nevyvolávali střety s fotografy a udržovat tak klid.

Během několika dalších dní jsme měli přes dvě stě telefonických hovorů, skoro všechny od novinářů, a to nepočítám ty, které přišly do Larryho kanceláře. Ve stejnou dobu bratrance mého manžela – Geimerovy v Kalifornii – otravovali lidé klepající na jejich dveře. Jméno Geimer bylo neobvyklé a novináři se domnívali, že by mohli vědět, kde mě najdou a jaké mám zaměstnání. V představách lidí z médií jsem zřejmě měla na tu dobu před desítkami let hrozné vzpomínky. Měla jsem děsivé vzpomínky, to ano, ale na *ně*.

Proč se tohle všechno teď děje? Je pravda, že Spojené státy mohly usilovat o Polanského zatčení a vydání kdykoliv od roku 1978 na celém světě. Ale v tu chvíli jsme nic nevěděli. Ani jsem netušila, že Polanski může odjet z Francie. Neměla jsem vůbec zdání o tom, že měl ve Švýcarsku chatu a napůl tajně cestoval do různých zemí. Tehdy jsem si jen myslela – proč udělal něco tak pitomého? A proč mám to všechno prožívat znovu?

Zavolala jsem svému advokátovi Larrymu Silverovi, který mi řekl: „Ani já nevím, co to má znamenat. Nic nedělejte, já to zjistím."

Něco nebo někdo drásal staré rány. Možná to byl Steven Cooley, republikánský okresní prokurátor v Los Angeles, který se, nikoliv náhodou, ucházel o funkci nejvyššího státního zástupce státu. Měl pocit, že musí všem ukázat, kdo je velký *machr* a usilovat o ukončení tohoto proslulého neuzavřeného případu.

Najednou jsem si vybavila, jak nepříjemně jsem se v Kalifornii a zejména v Los Angeles hodně let cítila. Celebrity tam prostě znamenají mnoho a pro určitou část obyvatel jsou *vším*. A jakmile byl do něčeho zapletený slavný člověk, vzplanuly velké emoce.

Ano, pochlebování. Ale také msta. Měla jsem pocit, že celý právní systém Polanskému říká: *Myslíte si, že jste lepší než my? No, tak jen počkejte, však uvidíte*.

Cílem právního systému je samozřejmě trestat zločince a vyskytlo se mnoho úvah, co to znamená v případě Polanského – byl dostatečně potrestán za to, co udělal? Má smysl, abychom ho za to stále volali k zodpovědnosti? Nebo byl ten trest tak šíleně zpackaný, že cokoliv dalšího by bylo kruté a neobvyklé? A pak zde byla další funkce soudního systému – chránit oběti zločinu a bránit společnost před kriminálníky. Takže jaký má nynější uvěznění Polanského smysl? Je potřeba před ním chránit společnost? A mě?

Během těch let jsem měla nepříjemné sny o právním marasmu, publicitě, o výsleších v soudní síni. Ale myslím, že se mi nikdy nezdálo o Romanovi nebo o té noci v domě Jacka Nicholsona. To neznamená, že to nebylo hrozné. Bylo. Ale ta hrůza mě netížila. Trápily mě jiné aspekty tehdejší doby. Když byl Roman ve Švýcarsku uvězněn, nebylo to přímo déjà vu, ale připomnělo mi to pocit bezmoci, který jsem jako třináctiletá dívka zažila. Jak léta ubíhala, zdálo se být stále méně pravděpodobné, že by se Roman do Států někdy vrátil. Bude žít a zemře jako oslavovaný režisér ve Francii, kde ho milují, a já si udržím anonymitu, které si tak cením. A pokud by se měl vrátit, tak jsem předpokládala, že to bude proto, aby vyřešil svůj právní problém, a vrátí se dobrovolně. Jak je možné, že ho po dvaatřiceti letech znovu zavřeli?

V mžiku se všechno vrátilo do skoro stejného stavu, v jakém to bylo před desítkami let. Roman seděl ve vězeňské cele a mě pronásledovali novináři. Bylo to úplně stejné jako před těmi mnoha lety, když jsem poprvé předstoupila před soudce Rittenbanda, který na tenhle případ dohlížel. Zase jsme byli v zajetí právního systému, který spíš oceňoval titulky v novinách, jež dokázal vyvolat, než vliv, jaký mělo jeho konání na jednotlivce. Do země byla zašlapána jeho práva jako obviněného a moje práva jako oběti.

Když se tímto případem znovu začaly zabývat soudy a vracely se tak staré úzkosti, můj advokát na ně opět naléhal, aby se celá věc už konečně odložila.

„Oběť je zase obětí," napsal. „Všichni tvrdí, že dělají všechno pro to, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Ale Samantha v tom žádnou spravedlnost nevidí. Všichni prohlašují, že jim dluží vylíčení své story, ale její příběh je stále smutný. Trpí tímto životem, protože úplatný soudce svým nepochopitelným jednáním zavinil, že Polanski uprchl. Bez ohledu na to, co provedl, si Polanski zasluhuje, aby se s ním jednalo korektně; ale to se nestalo. Den, kdy Polanski utekl, byl černým dnem amerického soudnictví. Platit za to by neměla Samantha. Ale ona na chybující soudní a prokurátorský systém doplácí. Toto prohlášení je dalším požadavkem a přáním, další prosbou: nechte ji na pokoji."

* * *

Podívejte, já nejsem naivní. Když píšete knihu, tak nemůžete žádat o soukromí. Vlastně tím zvete lidi do svého života. Já to vím. Vítejte!

Ale já k tomu mám důvod. O případu Polanského se toho tolik napsalo, ale nic z toho není o mně, o člověku, kolem kterého se to točí. Uplynula dlouhá řada let a teď k tomu nastal čas. Spoustu let jsem se vztekala, smála a žasla nad tím, co lidé říkají a proč to říkají. V jistém smyslu chci vrátit svůj příběh od těch, kdo ho tak dlouho bezostyšně komentovali. Protože můj příběh není jenom nějaká odpornost. Je šílený a smutný, ale občas také legrační. Někdy může být zmatený, ale je to můj zmatek a já si ho beru zpátky.

Je v něm dokonce cosi, z čeho je možno se poučit, jak říkáme my, rodiče. V naší zemi máme něco, čemu říkám průmysl obětí, průmysl představovaný Nancy Graceovou, dr. Philem a Glorií Allredovou a všemi dalšími, kdo vydělávají peníze na vyvolávání pohoršení mezi lidmi. Byla jsem jeho součástí. Pokud o sobě po

léta čtete v novinách pod pseudonymem „oběť sexuálního zločinu“, také byste k tomu chtěli spoustu věcí říct. Ale pro tuto chvíli zůstanu u toho, že není správné žádat lidi, aby se cítili jako oběti, protože jakmile se to stane, cítí se jako oběti ve všech aspektech svého života.

Rozhodla jsem se, že nebudu ničí obětí a *pro* nikoho. Ani Romanovou, ani pro stát Kalifornie, ani pro média. Nechci být charakterizovaná tím, co se o mně řeklo nebo co se ode mne očekávalo. Vylíčím svůj příběh, svou pravdu, ne očima jiných, ale pouze ze svého pohledu.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

Narodila jsem se 31. března 1963 jako Tami Sue Nye, osm měsíců před atentátem na prezidenta Kennedyho, a země se pod námi všemi trochu pohnula. Na svého biologického otce si nevzpomínám. Jenom jednou, po tom, co někde popíjel, zavolal k nám domů. Vždycky jsem si myslela, že se moje matka rozhodla mi změnit jméno částečně také proto, aby ho vymazala ze svého života. Později jsem se dověděla, že to tak vůbec nebylo. Jméno chtěl změnit můj adoptivní otec Jack Gailey. Chytré dívky se nejmenují Tami Sue a táta chtěl mít chytrou dívku.

Jsme z Yorku v Pensylvánii, průmyslového města, kde lidé většinou s holandskými předky vyrábějí podlahové krytiny, vodní turbíny a motocykly Harley-Davidson. Vynalezli zde Astroturf; dělají se zde vzpěračské činky York a sídlí zde Hala slávy amerického vzpírání. Lidé narození v Yorku zde obvykle také umírají.

Ve městě, kde je vzorem rodinného života televizní sitcom Ozzie a Harriet, nás považovali za podivíny. Táta, který mě adoptoval, když mi byly tři roky, působil dvanáct let jako člen zákonodárného sboru státu a později se stal význačným obhájcem v trestních kauzách. Byl o jedenáct let starší než moje matka, jeho třetí manželka. Měřil stopětaosmdesát centimetrů, byl vousatý, nosil motýlka, džínsy, textilní opasek a v zimě černý převlečník. V péči o svůj vzhled byl radikální – tím myslím to, že měl dlouhé vlasy až přes límec. Jako úspěšný intelektuál se odmítal zařadit do vybrané společnosti. Místo toho jsme ještě s matkou a sestrou bydleli

uprostřed dělnické čtvrti v ohromném řadovém domě podobném obydlí monster z televizního sitcomu *The Munsters*. Měl pokrokové názory ohledně ras ve městě, které bylo hluboce rozdělené, kde černí a bílí žili na opačných stranách města a pokud jste se nechtěli nechat zmlátit, neodvažovali jste se jít špatným směrem. Kvůli svým názorům byl podezřelý. Také opustil svou ženu a tři děti a oženil se s herečkou – mou matkou. Také to bylo podivné.

Kdo by se ale nezamiloval do mé matky? Vypadala jako blondýnka z Hitchcockových filmů, ale měla energii a šarm prodejce automobilů. Tím konečně v jistém smyslu byla. Kromě toho, že namlouvala komentář v reklamních filmech (dokázala prodat pořádná kvanta linolea), byla „Chevrolet dívkou" dealera automobilů Ourisman v Marylandu, která drze prohlašovala: „V Ourismanově chevroletu si půjdete svou cestou." Máma byla místní celebrita. Měla svůj krásný plakát, který Ourisman prodával. (Nedávno dostala od kohosi vzkaz s fotografií a s popiskem „to byl můj pokoj na koleji", kde byl na stěně plakát s ní a s Farrah Fawcettovou.) Její popularita v souvislosti s komerční propagací se prý dostala až do Oválné pracovny. Mandell „Mandy" Ourisman, majitel obrovské prodejní sítě a pravděpodobně významný sponzor republikánů, se zúčastnil jakési společenské akce v Bílém domě a prezident Nixon mu při vítání hostů údajně řekl: „Ta dívenka, která vám dělá propagaci, je skutečně dobrá. Někdy bych se s ní rád setkal."

Ve všech mých raných vzpomínkách dělá moje máma jednu ze dvou věcí – buď se líčí, nebo mi říká, abych si šla ven hrát. Její zjev byl její vizitkou a ona to věděla. Nejsem si úplně jistá, jestli byla nebojácná nebo lehkovážná nebo obojí současně. Vím, že patřila k lidem, kteří se neohlížejí zpět. Po své první svatbě, kdy byla ještě hodně mladá, se přidala k putovnímu rodeu a následovala tím svého přítele, který byl kovbojem. Nebyla nijak dobrou jezdkyní, ale na koni vypadala nádherně a naučila se několik jezdeckých triků. Zvítězilo to nad prodejem dámských bot, což bylo jejím dosavadním hlavním zaměstnáním.

Pokud jde o muže, máma s nikým dlouho nevydržela. Když

byla v sedmnácti letech čtyři měsíce těhotná s mou sestrou Kim, provdala se poprvé za jednoho místního kluka. Měli spolu ještě jedno dítě, které v pěti měsících náhle zemřelo. Krátce poté se rozvedli. Po šesti letech si vzala svého druhého manžela, Roberta Nye, a měli spolu mě. Rozvedla se s ním, když mi byly tři roky a vdala se za Jacka Gaileyho, muže, kterému jsem vždycky říkala táto. Táta uměl být dost arogantní a povýšený, protože věděl, že je nejchytřejším člověkem v místnosti, ale já jsem ho zbožňovala a on mě slepě miloval. Proto, když jsem byla starší, jsem se nikdy nepokoušela najít svého biologického otce. Měla jsem pocit, že by to byla urážka člověka, který mě vychoval – a jsem si úplně jistá, že vzhledem k Jackově dominantní povaze nechtěl ani on, abych se o to pokoušela.

Krátce po tom, co se máma s tátou potkali, hráli protějšky v představení ochotnického divadla – on byl Cézar a ona Kleopatra. Moje matka měla romantickou povahu. Možná spatřovala pro sebe a pro tátu lepší konec než čekal na postavy v Shawově hře.

Dokonce už jako dítěti mi bylo jasné, že matčiny sny nezůstávají u dívky propagující chevrolety. V každém případě se chtěla dostat pryč z pensylvánského Yorku. Jedinou otázkou bylo kdy. A s kým…protože můj táta neměl v úmyslu ze svého rodného města odcházet.

Měla jsem velmi šťastné rané dětství, ale současně bylo chaotičtější než je běžné. Věděli jsme, že musíme jít domů, jakmile se rozsvítí pouliční světla, ale jinak nad námi nebyl skoro žádný dohled. Spory ve škole se řešily nakopáním do zadku, když poblíž nebyli učitelé – holky, kluci, to bylo úplně jedno. Nic takového jako „probírání“ nebo „diskutování“ neexistovalo. Doma, v našem obrovském domě, jsme si mohly se sestrou dělat co jsme chtěly. Protože táta měl dvě advokátní praxe a máma mívala po večerech vystoupení v restauracích se zábavním programem, starala se o nás většinou babička, matka mé mámy. Bylo to poněkud problematické, protože i když jsme ji měly hrozně rády, ona byla duševně nemocná. Něco se s ní stalo, když bylo mé mámě patnáct

let – jakási kombinace manické deprese a schizofrenie, říkali doktoři – a když brala své léky, byla v pořádku. Ale jakmile si je nevzala, skončila v nemocnici. Nikdy nám neřekli podrobnosti, ale vzpomínám si, jak kdysi vyhazovala hromady tátových věcí. V jednu dobu byla přesvědčená, že jí elektrické vedení v domě působí bolest zubů, a tak šla do sklepa a vytrhávala ho ze zdi. Rozvod elektřiny byl pro ni trvalý problém; kdysi dřív měla pocit, že jí elektrické vedení v jejím domě vysílá nenávistné zprávy, a volala kvůli tomu na FBI. Měly jsme babičku rády, ale nebyla to ta nejstabilnější osoba, kterou jsem kdy potkala.

Byla jsem chytrá a nezávislá holčička, která si víc než ostatní všímala, co se děje kolem ní, a toužila po tom, aby se něco naučila. Moje sestra mě vyfotografovala ve třech letech, jak držím ceduli s nápisem „CHCI CHODIT DO ŠKOLY“, protože jsem brečela, že ještě neumím číst.

Do mateřské školky jsem nechodila, ale když jsem se konečně dostala do školy, měla jsem dobré známky, aniž bych se musela moc učit, ovšem pořád jsem ještě nebyla nijak zvlášť šťastná. Být chytrý – a zvlášť být chytrá dívka – se v průmyslovém městě moc nenosí. Zatímco jsem později byla mezi lidmi možná až moc oblíbená, v mládí jsem měla problémy s dodržováním pravidel – a o tom škola je. Mnohokrát jsem předstírala bolest břicha – častokrát jsem *měla* bolesti břicha – a vzhledem k liberálnímu přístupu mé matky se dá říct, že jsem nebyla právě vzorná v docházce. Nikdy jsem o sobě neuvažovala jako o dítěti a takto o mně nikdo nepřemýšlel ani v naší rodině. Jednání se mnou jako s dospělým člověkem se často vymstilo. Chtěla jsem se lidem zavděčit, ale i když jsem byla malá, dokázala jsem docela spolehlivě rozeznat, že někdo kecá blbosti. Například když mi byly čtyři roky, učitelka ze školky upozornila mou matku, že mám možná emocionální problém, protože ráda kreslím černou pastelkou. To je to, co jsem potřebovala slyšet. Moje kresby byly od té doby ještě důsledněji gotické.

Byla jsem uličnice, která kamarádila s kluky; líbily se mi komiksy *Spider-Man, Star Trek,* skákání ze střechy jedné garáže na